

ஸ்ரீ
திருமால்குறள் வெண்பா.

இது

சென்னை பிரஸிடென்ஸிகாலெஜ் தமிழ்ப்பண்டிதராகிய
புன்னை
மாடபூசி - ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரால்

இயற்றப்பட்டது,

சென்னை
மீமோரியல் அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1899.

திருமால்குறள் வெண்பா.

(நாரணன் நூதி.)

திருமா மகலிநுக்குஞ் சீர்மார்பன் பாது
மருமா மலர்பணிந்தேன் மன்.
திருமால் குறள் வெண்பா செயலெனைச் சாசன

வருமா லவன் ஞண் மலர்.

(நய்மாழ்வாய் துதி.)

விடகோப வாயரவின் மேவுநீரான் பாதச்
சடகோபா நீயே சரண்.

(ஆண்டான் துதி.)

காண்டா வனமெரித்த சுண்ணற்கூக் காதலியாம்
ஆண்டா ளடியே யரண்.

(யதிராஜன் துதி.)

தீநூர் பரசமயச் சிக்கலுத்த நற்குருவாம
முநூர் முனியரசைப் போற்று.

(மணவாளமாழ்வாய் துதி.)

குணவாள னாரணற்கூக் கொன்னீ டளித்த
மணவாள மாமுனிவா வா.

(குன்னியி துதி.)

கந்தாடையாரியர்தங் காண்மலரை யான்பணிந்தே
னந்தாத வின்பமுற நன்கு.

(அவையடக்கம்.)

சனியன் கழகத்துட் கட்டுரைத்த தொச்சு
மெனிய னிசைத்த விது.

இருமால்குறள்வெண் பா,

நூ ல் .

மணிவண்ணன் பாத மலரைத் தலைமே

லணியுமவர்க் குண்டோ வவம். (௧)

அவந்தீர வென்னெஞ்சே யானைமருப் பிர்த்த

நவநீதக் கையனையே நாடு. (௨)

நாடென்றும் வீடென்று நங்கையென்றுந் தங்கமெ

வாடுவெஞ்சே மாதவனை வாழ்த்து. [ன்றும் (௩)

வாழ்த்துவார் வல்வினையை வாட்டும் வரதவுனைத்

தாழ்த்துவார்க் குண்டோ தவம். (ச)

தவமேன் றலைக்குடியேன் றன்மமேன் யாவு
மவனே யெனவறிவார்க் காங்கு. (ரு)

ஆங்கமல நீர்போ லமைந்தும் பிரிந்திருப்பார்
தாங்கமலை மார்பன் றமர். (கூ)

தமரோ டமர்செய்த தன்மற்குக் கேளா
யமரூடு நின்றா யருள். (எ)

அருளா லுலகெல்லா மன்றனக்க நீண்ட
கருளக் கொடியானே கா. (அ)

காதலிக்கா விர்திர னூர்க் கான்பிடுங்கி வந்துகடற்
பூதலத்து ணட்டாய் புா. (ஆ)

புரந்தரனைப் போரின்கட் பொங்கொலியிற் சாய்த்த
நிரஞ்சனனை நீமனனே நேடு. (க௦)

நேடித் தனையடைந்த நின்மலற்குப் பொன்னளித்
சாடிச் சகடழித்தான் றான். [தோன் (கக)

தானே கடவுளெனுந் தானவனை மார்பிடந்த
மானேறே வானவர்தம் மன். (கஉ)

திருமால்குறள்வெண்பா. (ரு)

மன்றா வளியென்று மாவலிபான் மண்ணிரந்த
வென்றா தனுக்குண்டோ வீடு. (க௩)

ஈடாவார் யாவரோ யெம்மா னிணையடிக்கட்
கோடாத கொள்கைவினூர்க் கிங்கு. (க௪)

குஞ்சரநீள் கையெறித்துக் கூவக் குளக்கரைவா
யஞ்சலென வந்தா யளி. (க௫)

அளியா யயன்பாடு மம்பற்ப நாபா
வெளியேனுக் கின்றிங் கிரங்கு. (க௬)

இரங்காத பூதனையை யின்னுயிரை மாய்த்த
வரங்கண்டிர் நந்தன் மகன். (க௭)

மகன்வாய்ச் சகங்கண்ட மாதரசோ தைக்கு

மிசமாய முட்டினான் மேல். (௧௮)

மேலான வாழ்வெல்லாம் விஞ்சு முலகனந்த
காலனை நானினைத்தக் கால். (௧௯)

கான்மடுவி னிற்ருதித்துக் காரியற்குக் காலனித்த
நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை நாடு. (௨௦)

நாடாது நாள்கழித்த நன்னெஞ்சே நாரணனைப்
பாடாது வீடேது பார். (௨௧)

பாராகி விண்ணாழிப் பாவகமாய்க் காலாகி
நீராகி நின்றானே நேர். (௨௨)

நேராய் வெகுண்டெழுந்த நீள்கொக்கின் வாய்பிள
காரானைக் கண்ணனைநீ காண். [ந்த (௨௩)

காண்டா வனமெரித்த கண்ணன் கழலீணையை
வேண்டாதார் தம்பிறப்பு வீண். (௨௪)

ஈ திருமால்குறள் வென்பா.

வீண்கோப மேற்கொண்டு வீடுமற்கு முன்னேமி
ஆண்மையற வேனெடுத்தா யாண்டு. (௨௫)

ஆண்டுபல வீண்போக்கி யல்லலுறு நெஞ்சேயெம்
மாண்டவரின் மாண்டகுணத் தாழ். (௨௬)

ஆழியா லாழியினை யன்றுமறைத் தோன்சீரை
வாழி மனனை வழுத்து. (௨௭)

வழுத்தநினை யாமனமும் வானவர்கோ நின்னைப்
பழிச்சவறி யாநாவும் பாழ். (௨௮)

பாழாக்க வந்தபெரும் பாந்தட் பகுவாயைக்
கூழாக்கி னாயென்னைக் கொள். (௨௯)

கொள்கொம் பிலாத கொடிநே ரடியேனை
யென்காது காத்தலியல் பாம். (௩௦)

பாஞ்சாலிக் கன்றவைக்கட் பட்டாடையிட்டளித்த
 தீஞ்செய்து பாவந் தெறும். (௩௧)
 தெறநின்ற கன்றைவிளந் தெட்டபழ மண்மே
 லுறவெறிந்த வுத்தமன்பெ ரோது. (௩௨)
 ஒதுப் புகழ்தக்க வுத்தமன்கா னீர்கண்டேன்
 பாதுப் பிறைச்சடையான் பால். (௩௩)
 பாலாழிக் கண்வளரும் பாம்பணையான் பாதத்தைத்
 தோலாதென் னுவே துதி. (௩௪)
 துதிசெய் துன்பாதத் தொண்டுபுரிந் தோரை
 மதியா தவர்பிறப்பு வம்பு. (௩௫)
 வம்பேய்ந்த வைம்பொறியின் வாய்ப்பட்டழியாது
 கொம்பேந் துரத்தானைக் கூறு. (௩௬)

திருமால்குறள்வெண்பா. ௭

கூறுபுகழ்க் கோவிந்தா கோணீங்கி யுன்விட்டி.
 லெலுவழி கண்டுநீத னே. (௩௭)
 தேனொழுது பூந்துளவத் தெய்வத் திருத்தாராய்
 வாழ்வொழியா வாழ்வருள வா. (௩௮)
 வாங்குகட லும்புணியும் வானும் பலதிரையு
 மாங்குட ன்க்குக் கண்ணு வனம். (௩௯)
 அன்னமா யாரணத்தை உம்புயற்கு முன்னுரைத்த
 பன்னரியின் சீரேயின் பம். (௪௦)
 பாஞ்சவர்க்குத் தூதுவனாய்ப் பாம்புயர்த்தேதான் பட்
 ளஞ்சலின்திச் சென்ற யருள். [டணத்து (௪௧)
 அருணிறைந்த கேசவனே யச்சுதனே நில்லைக்
 கருதார்க்குப் போமோ கரு. (௪௨)
 கருங்கடலிற் கண்டுயிலுங் கார்வண்ணன் றுளை
 யொருங்குணர்வார் மோச்சுத் துளர். (௪௩)
 உளனிலொ யும்பர்க்கு மோதவரி யானே

யெனியேன புகழ்வ தெவன், (சச)
 எவன்மீனும்ச் சோமுகனை யீடழித்து நின்ற
 னவன்வண்ண மாங்கூர்ச்சு நம், (சரு)
 ஆர்ச்சுநற்குச் சாரதியா யாங்குபதி னெட்டளித்த
 நிர்ச்சாரின் நேவை நினை, (சசு)
 நினையாது நின்னும் நீன்புவியில் யாரே
 வினைநீங்கி வீடெய்து வார், (சஎ)
 வார்சடையான் வாரிசத்தான் வானவர்கோன் றுமறி
 கூர்படையாய் நிற்புகழின் கூறு, [யார் (சஅ)
 அ இருமால்குறள்வெண்பா.

கூற்றுங் குலையுங் கொடுவினைபு நீங்கிடுமால்
 போற்றிற் புனிதன் புகழ், (சக)
 புகழாச் சிசுபாலன் பொன்முடிபோய் வீழ
 விகலாழி தொட்டாயிரங்கு, (சூ)
 இரங்கினிரை மேய்த்தவிட மெங்கோனே முன்ன
 மரன்செழுமு சான மலை, (சூக)
 மலையான் மழைதடுத்த மாமுகினின் பாத
 முலையாதென் னெஞ்சே யுணர், (சூஉ)
 உணர்வா ருளமலர்க்கு னூறுநறுந் தேனே
 துணர்போலுந் துன்பந் துடை, (சூகூ)
 துடைத்துப் படைத்தனிக்கத் தொன்மு வுருவ
 மெடுத்தவனை பெங்க ள்றை, (சூச)
 இறையாய்த் தறையாண்டி மென்னபயன் கண்மர்
 மறையான் னும் மறந்து, (சூசூ)
 மறந்தாலு மென்னை மறவா விசழ்ந்து
 துறந்தாலு நீயே துணை, (சூசு)
 துணையு மெனக்கணியுந் தொல்புவிபு மெல்லாம்

பணைமருதஞ் சாய்த்தான் பதம். (௫௭)
 பதமறியா நொய்யதயிர்ப் பாணைக்கு முத்தி
 யெதுபதியே யீந்ததுவென்னே. (௫௮)
 என்னே யுனதாண்மை யீசகொடுங் காட்டனலை
 யுன்வாயிட் டென்மிகந்தை யால். (௫௯)
 ஆலிலையிற் பாலகனா யன்றுபெரு நீர்த்துயின்ற
 மாலிறையே நீயருள வா. (௬௦)
 திருமால்குறள்வெண்பா. ௯

வானாடர்க் காப்பாலின் வண்ணக் கடல்சடைந்தோ
 கோனா கணைக்கிடந்த கோ. [ன் (௬௧)
 கோமன்ன ரைப்பலகாற் கொற்ற மடக்கியது
 கீமன் மழுவான் சினம். (௬௨)
 சினங்கொண்ட தானவனைச் செற்றதிருக் கேழன்
 மனங்கொண்டேற் குண்டோ மறம். (௬௩)
 மறவாமை யாய்க்கடலுண் மந்தரத்தைத் தாங்கு
 மிறைவா றினக்கா ரிணை. (௬௪)
 ஓணையிலாப் பெண்ணணங்கா வின்னமுத மீந்த
 துணைவா வதன்மூலஞ் சொல். (௬௫)
 சொல்லரிய துன்பத்தேன் துன்மதியே னின்பதத்
 புல்லுவதெக் காலம் புகல். [தைப் (௬௬)
 புகல்புகுந்தே னின்னைப் புயல்வண்ணா நண்ணா
 ரிகலென்ன செய்யு மினி. (௬௭)
 ஓனியஞ்சே னெஞ்சமே யெம்பெருமான் காக்க
 நனிநின்றா னம்மை நயந்து. (௬௮)
 நயமுணரா வைம்பொதியை நம்பிக்கொட் டேனைத்
 தையுடையாய் நன்மையுறத் தாங்கு. (௬௯)
 தாங்கா திகழ்ந்திடினீ தாமோ தராவென்னைத்

தாங்காப் பவரெவரோ தான. (எ0)

தானே தனக்கணையாந் தாசரது கோசிரனைக்
கோனாகக் கொண்டதற்கென் கூறு. (எக)

கூறு பிறைச்சடையான் கொண்டவில்லைக் கொற்
வேறுபடச் செய்தாய் வீரும்பு. [றவையுள்(எஉ)

க0 திருமாலகுறள்வண்பா.

விரும்பு சுவைக்கணியே விண்ணமுதே செய்ய

கரும்பே கருமணியே கா. (எங)

காகா வெனவீழ்ந்த காக்கையினை நீகாக்க

மாகாததா என்பரதென் மற்று. (எச)

மற்றாரா ரென்சொல்லார் மாயனைவிட்டன்னியரைப்
பற்றிப் பதம்பணிந்தக் கால். (எடு)

காற்றுக்களாற் காருத்தா கல்லினைப்பெண் ணாகிய
னைற்றத்தாக் கீடுண்டோ வீங்கு. [தின் (எசு)

ஈங்குமயற் கண்ணமுந்து யெம்மான் பெயர்மறந்தீ
ராங்குநாமக் கார்துணையா வார். (எஎ)

வார்கடலை யோர்கணையால் வற்றுவித்த வில்லவநின்
கார்மேனி யென்கண்முன் காட்டு. (எச)

காட்டும் பலமாயக் காட்சியினை யானறிய

மாட்டுவனோ மாமாயா மன். (எஃ)

மன்னு மணிவண்ணு மாயவனே மாமார்பா

வென்னுத நெஞ்சே யிரங்கு. (எஃ)

இரங்காத வாசிபட வீசாமறைந்து

சரங்கேகாத்த தென்னோ சரி. (எக)

சரிவளைக்கை மாதரார் தம்வலையுட் சிக்கு

யிரிமனமே யெம்மாளை யேத்து. (எஃ)

ஏத்தவறி யாவெனியே வீடேற வின்னருளாற்

காத்திடநீ நின்னுட் கருது. (அக)

கருதரிய மேனியாய் காயாம்பூ வண்ணு
வொருதனியே நெஞ்சத்து னொன் று. (அச)

பெருமாவ.

பெசறியேன் சொல்லற.

வரசுகத்தை நீயினிதா வாங்கு.

வாங்கு திரைக்கரையுள் வந்துபணி வீடலு,
முங்கிலங்கை தந்ததுமெவ் வாறு. (அள)

ஆறணிந்த வேணியனு மம்புயத்தோ னும்முடலி,
கூறுபெறக் கொண்டோயெழ் கொள்.

கொள்ளா தினியுலகுங் கூற்றுமெனை யள்ளாது
புள்ளேற்றா யென்னுட் புகு. (அக)

புகலரிய நான்மறைக்கும் போற்றரியாய் நிற்குக்
சுகன்றம்பி யானதுமோர் கூத்து. (க0)

கூத்தன்போற் பல்லுருவங் கொள்ளுமுயிர் கோபா
நீத்தொழிலை நீத்திருக்கச் செய். [லா (கௌ)

செயயதிரு நாடதனைச் சேரச் சராசரங்க
காயபணித் தாயென் னருள். (க௨)

அருளொழுகு கண்ணிணையு மம்புயநேர் வாயும்
மருளறயான் காணவெதிர் வா. (க௩)

வாயுணையே வாழ்த்துகவுள் வண்ணத்தைக் காண்க
மாயவுன்பேர் கேட்கசெவி மற்று. [விழி (க௪)

மற்றென்ன செய்வேனான் மாலைநின் பொற்பாதக்
குற்றேவ லன்றிக் குறித்து. (க௫)

குறித்தவெலாம் வந்தெய்துங் கோள்கொடுமை செய்

தறித்தனயன் பேர்சொல்லத் தான். [யா (கூக)
 தானவரை வேரறுத்த தாமோ தாற்கடிய
 னுனெனவென் னெஞ்சேவை நார். (கூஎ)

4லகுறள்வெண்பா.

3ய விண்ணமுதே செய்யா (கூஅ)
 1 கா.

காக்கல் உபர் பாடநெஞ்சே
 உப னுடு. (கூக)

பாதுவி நற்றுபங் காட்டியுனைப்
 மறபாடுவேற் குண்டோ பவம். (கூ0)

வபாசத் துள்ளாழ்ந்து பட்டொழிவன் மாயா
 காற்று-க நீமுனிந்தா லன்று. (கூ0க)

அன்றோ வலதின்றோ வத்தா வெனக்குறுதி
 யென்றோ வெனைக்காத் திரு. (கூ0உ)

இருவினையு ளாப்புண்ட வின்னுயிர்கா ளெம்மான்
 திருவடியைச் சேர்மின் தினம். (கூ0ஈ)

தினமா தரைநாடுந் தீமனனே சோதி
 வனமாலை மார்பினையே வாழ்த்து. (கூ0ச)

வாழ்த்துகந்து வல்லமருள் வாணற் குயிரளித்த
 காழ்த்திறத்த வில்லுடையாய் கா. (கூ0ஊ)

காரானைக் கற்பகத்தைக் கண்மணியைக் கோமளத்
 சீரானை யென்னுளமே செப்பு. [தைச் (கூ0ஈ)

செப்பே னுனநாமஞ்சீர்மையிலார் நட்புவிடே
 னெப்போ தறுவே னிடர். (கூ0எ)

ஐடரே தினிநெஞ்சே யெந்தமக்கா நின்று

மடநீக்குந் தெய்வ மணி.

(௧௦௮)

முற்றியு.

(ஆக்கியோன் பெயர்.)

கிருமால் குறள்வெண்பா செய்தானும் புன்னை
வருசினி வாசன் மகிழ்ந்து.